

Psihološki profil Jakoba Lorberja

Jakob Lorber je imel vse značilnosti zelo občutljive osebe, kot jih je opisala univerzitetna profesorica in psihoterapevtka [Dr. Elaine N. Aron](#). Ljudje, katerih čutila so veliko bolj občutljiva od čutov neobčutljive večine, so opisani kot zelo občutljivi. Zaradi tega se njihova osebnost razvija drugače kot pri večini, zato nekateri psihiatri visoko občutljivost obravnavajo kot osebnostno motnjo. Visoko občutljivi ljudje so nadpovprečno sočutni. Imajo izrazit občutek za pravičnost, so obzirni in ne žaljivi ter postavljajo potrebe drugih nad svoje. Običajno vsak dan potrebujejo čas zase, da se lahko umaknejo, spočijejo in predelajo občutke, ki so jih doživeli. S svojimi občutljivejšimi čutili bolje ocenjujejo in presojujejo druge ljudi in situacije, prej kot drugi prepoznajo nezaželene dogodke in nevarnosti ter imajo lažji dostop do duhovnega sveta, nagnjeni so k umetosti in duhovnem ter imajo domišljijo. Visoko občutljivost najdemo tudi pri živalih, kjer gre za budne, previdne in zlahka prestrašene primerke svoje vrste. Do 20 odstotkov današnjega človeštva uvrščamo med visoko občutljive, čeprav je to odvisno od tega, kje potegnemo mejo. Če za zelo občutljive štejemo le tiste ljudi, ki so prisiljeni živeti trajno umaknjeno življenje, ker preveč trpijo zaradi hrupa in drugih ljudi, potem je odstotek zelo občutljivih ljudi kvečjemu enomestno število. Usoda zelo občutljive osebe je usoda umetnika, zdravilca, duhovnika in učitelja.

Mnogi duhovni ljudje kažejo znake visoke občutljivosti. Tudi Jezus Kristus je bil takšen.

Visoka občutljivost ima tudi svoje slabosti. Zelo občutljivi ljudje so zlahka prizadeti in užaljeni. Niso primerni za mnoge poklice, kjer se dobiček ustvarja na račun drugih na dvomljiv način ali celo po odkrito napačnih poteh, kjer prevladujeta tekmovalno razmišljanje in tekmovalnost. Ker visoko občutljivi ljudje zaznavajo več kot neobčutljivi, so hitreje preobremenjeni in reagirajo neprimerno ali neprištevno. Ker prenašajo manj stresa, lahko popolnoma propadejo, če jih le kritično opazujemo. Visoko občutljivi ljudje se zlahka in nepremišljeno zaljubijo, zato je njihova prva stalna zveza bolj verjetno nesrečna. Iz istega razloga se na svoji duhovni poti zlahka zaljubijo v psevdomojstra ali šarlatana, ki jih nato osebno in finančno izkorišča. Vendar se iz tega naučijo in nato vstopajo v nadaljnja razmerja še posebej premišljeno in previdno. Na splošno je življenje zelo občutljivih ljudi težje in neprijetnejše kot življenje neobčutljivih ljudi. Ker pa so zelo občutljivi ljudje domišljivi in duhovno usmerjeni, se lahko pred bolečimi okoliščinami rešijo tako, da se umaknejo v svoj svet domišljije in vere. Na ta način lahko celo prenesejo več kot neobčutljivi ljudje.

Visoko občutljivi ljudje, zlasti moški, imajo pogosto težko otroštvo, saj so manj všeč celo lastni materi, ker ne ustrezajo družbenemu idealu brezčutnega, neusmiljenega in agresivnega bojevnika, kakršen naj bi postal „pravi moški“. Zaradi tega trpi njihova samozavest, zato si morajo pridobiti zaščitno lupino, da bi preživeli. Tudi če

sprejmejo poklice, ki ustrezajo njihovi naravi, imajo pogosto težave v brezčutni družbi, ki precenjuje boj, tekmovalnost, moč in dosežke do samouničenja. Malo je držav, kjer so občutljivi moški cenjeni in spoštovani. Čeprav so zelo občutljivi ljudje v ustreznih poklicih nadpovprečno uspešni in so danes še posebej pomembni za preprečevanje nevarnega zgrešenega razvoja človeštva, so v večini držav izkoriščani in zatirani.

Jakob Lorber je bil zelo sočuten, po duši umetnik, duhovno usmerjen že pred svojim poklicem in se je preživljal predvsem kot glasbenik in učitelj. Včasih se je grenko pritoževal zaradi negotovih življenjskih razmer, sicer pa je ostal vesel in družaben človek. Njegova razdražljivost povečala šele v zadnjih letih življenja in namesto nekdanje vedrine ga je zajelo zelo resno dušno razpoloženje. Njegovo otroštvo je bilo morda manj težavno zaradi umetniško usmerjenega očeta, ki je bil verjetno tudi sam zelo občutljiv in je zato lahko razumel svojega sina. Jakob je imel očitno dober odnos z očetom, ki ga je učil kot njegov prvi učitelj glasbe. Če drži, da na človekovo podobo o Bogu bistveno vpliva njegov oče, potem bi to pojasnilo močan poudarek na posebej ljubečem in nežnem božjem Očetu v Novem razodetju, ki nenehno govori tudi kot učitelj. Mladi Jakob očitno ni potreboval zaščitne lupine in si je tudi ni oblikoval. To mu je omogočilo, da je živel bolj družabno življenje, kot je to običajno značilno za zelo občutljive moške, vendar je zaradi tega tudi slabo prenašal kritiko in zavrnitev, saj ga je to preveč prizadelo. Zlahka se je počutil užaljenega, če je kdo podvomil v njegove besede. To pojasnjuje, zakaj je takoj po zavrnitvi svoje prve prošnje opustil poklic srednješolskega učitelja in se popolnoma posvetil glasbi, kot poroča njegov biograf [Leitner](#). Poleg posebno dobrega srca in ljubezni do Boga, za katero je treba žrtvovati veliko in celo vse, je pomanjkanje razmejitve tudi dodaten ali alternativni razlog za izkoriščanje Jakoba Lorberja in za njegovo nerazumno dobrodelnost, s katero se je spravil v eksistencialno stisko. Jakob Lorber je manj trpel, ko je prevzel potrebe drugih, kot da bi jih opazoval in delil z drugimi. Za zelo občutljivo osebo je takšna drža značilna in jo pogosto najdemo pri mističnih ljudeh. Najverjetneje je v ubogih videl tudi Gospoda, ki je zanj tako ljubeče in usmiljeno skrbel.

Alkohol in opiatni znižujejo raven vzburjenosti, kofein in amfetamini pa jo povečujejo. Zelo občutljivim ljudem lahko zato pomagajo lahke alkoholne pijače, da ostanejo bolj sproščeni v vsakdanjem življenju in v družbi ter se tako bolje razumejo.

Visoko občutljivost zlahka spremlja stres. Zato so umetniki še posebej dovzetni za narkotike.

Znano je, da je Jakob Lorber s svojimi prijatelji užival v kozarcu vina. Zanj je bilo to glede na okoliščine, v katerih je živel, zdravilo, saj je delovati kot prerok živce

parajoče. Kofein pa ima na zelo občutljive ljudi še posebej spodbuden učinek, kar pomeni, da jih stres ali čutni vtisi, ki jih napadajo, še hitreje preobremenijo; zato je zanje pravi strup. Novo razodetje večkrat opozarja na kavo kot škodljivo in strupeno, zato lahko domnevamo, da Jakob Lorber kave sploh ni pil ali pa le malo, kar mu je seveda glede na njegovo osebno konstitucijo še posebej koristilo. V nasprotnem primeru je Jakob Lorber za vedno ostal otrok; nedostopen za zahrbtnost sveta in hkrati prepuščen njegovemu usmiljenju. Zaradi nagnjenosti k otroški odprtosti, brezmejni predanosti in zaupanju se je pogosto odtujil hladnemu okolju brez ljubezni. Za svet je bil nerazumljiv, nenavaden, postal je predmet govoric ozkogledne, neobčutljive in nezavedne družbe, ki se, malo ali nič, ne zaveda lastnih pomanjkljivosti. Na zemlji ni bil nikoli doma, ni živel v zemeljskem smislu, ampak je preživel. Na resnično razumevanje ni mogel računati. Ko je postajal starejši, se je vse bolj zapiral vase in postajal resnejši. Njegovo kraljestvo je bilo v nebesih in ne na tej Zemlji.

www.jakob-lorber.at